

คำวินิจฉัยของ นายชวน สายเชื้อ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ศาลจังหวัดสตูลส่งคำร้องของ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ปลัดกระทรวงยุติธรรมมีคำร้องลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยกรณีศาลจังหวัดสตูลส่งคำร้องของ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล ที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการปฏิบัติหน้าที่ของศาลจังหวัดสตูล ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๑๐/๒๕๓๕ หมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๕๑ ที่ผู้ร้องอุทธรณาการกรุงเทพ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องข้อหาละเมิด นั้นเป็นการปฏิบัติไม่ชอบตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ วรรคสาม และเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๒๖, ๒๗, ๒๘ และ ๓๐ และต้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ จึงอาศัยความในมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญ

เรื่องนี้มีความเป็นมาคือ เป็นการฟ้องคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๑๐/๒๕๓๕ ฐานละเมิดโดยธนาคารกรุงเทพ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ กับพวกต่อศาลจังหวัดสตูล ในข้อหาละเมิด รื้อถอนสิ่งกีดขวางและเพิกถอนเอกสารสิทธิเรียกค่าเสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดสตูลได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๖๒/๒๕๕๑ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล ผู้ร้อง ซึ่งเป็นจำเลยไม่พอใจคำพิพากษาลดจนคำสั่งของศาล จึงโต้แย้งว่าศาลสั่งไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ขอให้ศาลจังหวัดสตูลส่งเรื่องมายังศาลรัฐธรรมนูญ และขอให้โจทก์รอกการบังคับคดี และการพิจารณาในชั้นอุทธรณ์ไว้ชั่วคราว

ประเด็นที่ นายสรศักดิ์ วรรณันตกุล จำเลยโต้แย้งนั้น สรุปได้ดังนี้

๑. การปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาศาลจังหวัดสตูล ต้องด้วยมาตรา ๖ โดยอ้างว่าตนได้รับการกระทบกระเทือนในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ ที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ประกอบมาตรา ๔, ๕, ๖, ๒๖, ๒๗, ๒๘, ๓๐ และมาตรา ๗๐ วรรคสาม กล่าวคือ คำสั่งศาลที่ให้ยกคำร้องของ นายสรศักดิ์ ๑ ที่ขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในข้อกฎหมายว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ ต้องด้วยมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่ การที่ศาลพิพากษาคดีโดยไม่ฟังคำโต้แย้งของจำเลยซึ่งใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ ประกอบมาตรา ๒๗, ๔๘ และ ๗๐ ที่ว่าคดีนี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย (โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง) ต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๖ หรือไม่

การที่ศาลพิพากษาคดีว่าผู้ร้องทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งที่ข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวอ้างบางกรณี ยังไม่อาจฟังเป็นข้อยุติด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๖ หรือไม่ และการที่ศาลมิได้วินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ วรรคสาม หรือไม่ และต้องด้วยมาตรา ๖ หรือไม่

๒. นายสรศักดิ์ ฯ ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีโต้แย้งว่า คำสั่งของศาลที่สั่งให้ผู้ร้องส่งสำเนาคำโต้แย้งตามข้อ ๑ ให้โจทก์ และให้สิทธิโจทก์ทำความเห็นคัดค้านการใช้สิทธิของผู้ร้อง ถือว่าเป็นเรื่องข้าราชการตุลาการละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ และเป็นคำสั่งที่ต้องด้วยมาตรา ๖ หรือไม่ และเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่

ข้อพิจารณาประการแรกมีว่าศาลรัฐธรรมนูญควรรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ บัญญัติว่า

“ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยมาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้...”

พิจารณาคำร้องของ นายสรศักดิ์ ฯ จำเลย ซึ่งศาลจังหวัดสตูลส่งสำเนามายังสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาศาลฎีกา ๕ ซึ่งรายงานต่อกระทรวงยุติธรรมและส่งมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นกรณีตามมาตรา ๒๖๔ วรรคสองของรัฐธรรมนูญ คือ มีข้อพิจารณาว่าคำโต้แย้งของคู่ความมีสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยหรือไม่

จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏมีว่า ศาลจังหวัดสตูลได้พิพากษาคดีแล้วว่าโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องในส่วนที่โจทก์ขอให้เพิกถอนเอกสารสิทธิหนังสือรับรองการทำประโยชน์ของที่ดินพิพาท เพราะโจทก์ไม่เคยโต้แย้งว่าที่ดินพิพาทถูกล้ำหรือทับที่ดินของโจทก์ สิทธิของโจทก์ยังมิได้ถูกโต้แย้ง โจทก์จึงไม่ใช่ผู้มีสิทธิที่จะมีอำนาจร้องขอให้เพิกถอนเอกสารสิทธิหนังสือรับรองการทำประโยชน์ของที่ดินพิพาทได้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องในส่วนนี้ แต่การที่จำเลยปลูกสร้างและทำรั้วในบริเวณที่ดินพิพาท ซึ่งเป็นที่ดินสาธารณประโยชน์และปิดบังหน้าที่ทำการธนาคารโจทก์ แม้จะเว้นพื้นที่ให้ลูกค้าและพนักงานเข้าออกได้ แต่ก็ไม่ใช่เป็นการสะดวกเท่าที่ควร เป็นการละเมิดต่อโจทก์ต้องรับผิดชอบในความเสียหายแก่โจทก์ ส่วนคำร้อง

ของจำเลยที่ขอให้ศาลวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในประเด็นข้อกฎหมายและศาลได้สั่งให้รอไว้วินิจฉัยในคำพิพากษา เมื่อศาลมีคำพิพากษาแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นอีก

พิจารณาตามนัยมาตรา ๒๖๔ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแล้วเห็นว่าคำโต้แย้งของ นายสรศักดิ์ ฯ จำเลยที่ว่าศาลจังหวัดสตูลปฏิบัติหน้าที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาพิพากษาของศาลจังหวัดสตูลซึ่งเป็นไปตามกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม คำร้องจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการพิจารณาวินิจฉัย

ส่วนคำโต้แย้งที่ว่าข้าราชการตุลาการซึ่งทำการในนามศาลจังหวัดสตูล ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ นั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐ วรรคสาม ได้ให้สิทธิผู้มีส่วนได้เสียขอให้บุคคลนั้นหรือผู้บังคับบัญชาของบุคคลนั้นชี้แจงแสดงเหตุผลและขอให้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายได้ ควรที่ นายสรศักดิ์ ฯ จำเลย จะใช้สิทธิดังกล่าว คำร้องจึงมิใช่กรณีที่จะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

นายเชาวน์ สายเชื้อ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ